

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 235/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMANÍČEK & PARTNERS, s. r. o., Sládkovičova 6, Žilina, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Marian Ďurana, PhD., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tos 55/2021 z 15. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví. Navrhuje zrušiť uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Tos 55/2021 z 15. decembra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v súčasnosti v procesnom postavení obvineného v trestnom konaní pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a za pokračovací zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods.1 a 4 Trestného zákona.

3. Sťažovateľ bol uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) č. k. 1 Tp 23/2021 z 28. novembra 2021 vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Väzba začala sťažovateľovi plynúť 25. novembra 2021 od 06.06 h s jej výkonom v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Bratislave (t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby v Leopoldove). Špecializovaný trestný súd zamietol žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby písomným sľubom podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a rovnako zamietol žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c).

4. Proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ju zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta nedostatočné vysporiadanie sa všeobecných súdov s existenciou väzobných dôvodov a argumentuje to takto:

a) dôvody väzobného stíhania neboli odôvodnené konkrétnymi okolnosťami, ktoré nasvedčujú existencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b), resp. písm. c) Trestného poriadku, a ani z odôvodnenia napadnutého uznesenia takého konkrétne okolnosti nevyplývajú;

b) všeobecné súdy sa existenciou väzobných dôvodov zaoberali veľmi stručne, v tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na to, že v zmysle judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 452/2020) existencia, dôvodnosť aj obsah obavy z kolúzneho správania musia byť v odôvodnení rozhodnutia o vzatí do väzby vyjadrené dostatočne a zrozumiteľne;

c) najvyšší súd sa nezaoberal námietkami sťažovateľa, ktorými vyvracal existenciu kolúznych dôvodov väzby, resp. kolúzneho správania sa sťažovateľa, rovnako dostatočne nerozptýlil dôvody preventívnej väzby, najmä v súvislosti s nepriamou mierou sťažovateľovej účasti na páchaní skutku (sťažovateľ tvrdí, že nebol začlenený do zločineckej skupiny, mal len vykonávať tzv. sprostredkovateľskú činnosť, resp. mal zadovážovať tzv. koncových odberateľov) a tiež v súvislosti s tým, že členovia zločineckej skupiny sťažovateľa nepoznajú a rovnako sťažovateľ nepozná ich;

d) v napadnutom uznesení absentuje určité, dostatočné vymedzenie existencie, dôvodnosti a obsahu obavy vo vzťahu k sťažovateľovi.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a práva podľa čl. 9 ods. 1 medzinárodného paktu napadnutým uznesením najvyššieho súdu z dôvodu, že vzhľadom na jeho nepriamu mieru účasti na páchaní skutku neexistujú väzobné dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. b), resp. písm. c) Trestného poriadku, s čím sa najvyšší súd dostatočne nevysporiadal.

7. Ústavný súd považuje v rámci formulovania *všeobecných východísk*, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa, za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide

o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (mutatis mutandis III. ÚS 26/01). Každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, I. ÚS 177/03, I. ÚS 115/07).

8. Keďže sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namieta porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ústavný súd pri posudzovaní jeho ústavnej sťažnosti vychádza zo svojej judikatúry, v zmysle ktorej čl. 17 ods. 2 ústavy vo vzťahu k väzbe obsahuje právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (III. ÚS 68/2020).

9. Ústavný súd zároveň konštatuje, že je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (I. ÚS 187/09, rozsudok vo veci Toth proti Rakúsku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 11894/85, bod 67). Príslušné úvahy súdu by mali pritom vyvodené vždy z povahy konkrétnej a individuálnej veci vrátane osoby obvineného, z jeho osobných pomerov, rozsahu potrebného dokazovania, z jeho náročnosti a pod.

10. Ústavný súd v prípade čl. 17 ústavy síce môže a musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02).

11. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že všeobecné súdy musia striktné vychádzať zo zistených konkrétnych skutočností zakladajúcich jednotlivé väzobné dôvody. Výklad zákonných znakov „konkrétnych skutočností“ je predovšetkým vecou všeobecných súdov, ktoré pri dôkladnej znalosti skutkových okolností a dôkaznej situácie tej-ktorej veci musia (mali by) svedomito posúdiť (v ktoromkoľvek štádiu konania), či vzatie do väzby alebo jej ďalšie trvanie je opatrením nevyhnutným pre dosiahnutie účelu trestného konania a či tento účel ani pri vynaložení všetkého úsilia nemožno dosiahnuť inak. Príslušné úvahy súdu by mali byť vyvodené vždy z povahy konkrétnej a individuálnej veci vrátane osoby obvineného, z jeho osobných pomerov, rozsahu potrebného dokazovania, z jeho náročnosti a pod. Do týchto úvah súdu je ústavný súd oprávnený zasiahnuť spravidla len vtedy, ak nie je rozhodnutie o väzbe podložené zákonným dôvodom buď vôbec, alebo ak tvrdené (a nedostatočne zistené) dôvody väzby sú v extrémnom rozpore s kautelami vyplývajúcimi z ústavného poriadku Slovenskej republiky, prípadne s medzinárodnými zmluvami, ktorými je v tomto smere Slovenská republika viazaná (I. ÚS 348/2016).

12. Na dôvažok je potrebné pripomenúť, že jednotlivé dôvody väzby sú naviazané na „dôvodnú obavu“ (§ 71 ods. 1 Trestného poriadku), čo znamená, že nie je reálne sa domnievať, že v tejto

súvislosti musí byť naplnená požiadavka istoty vo vzťahu k preukázaniu konkrétnych skutočností, s ktorými Trestný poriadok v tejto súvislosti počíta. V týchto prípadoch nemožno vyčkávať až do okamihu, keď bude isté, že obvinený napríklad pôsobil na svedkov, pretože v takom prípade by sa takému konaniu už nedokázalo zabrániť (m. m. Ústavný súd Českej republiky I. ÚS 470/05 [104/2006 USn.]).

13. Ústavný súd preto nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ak ich z ústavného hľadiska možno považovať za akceptovateľné a udržateľné. Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli vyprovokovať také prípadné rozhodnutia a postupy všeobecných súdov v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by v určitom štádiu trestného konania predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní o formálnych a materiálnych podmienkach väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (IV. ÚS 55/2022). Z týchto hľadísk vychádzal ústavný súd aj v prejednávacom prípade.

14. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ako aj napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ sa v čase podania ústavnej sťažnosti nachádzal vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ústavný súd dopytom na Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody v Bratislave zistil, že obvinený sťažovateľ je stále väzobne stíhaný a toho času sa nachádza v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby v Leopoldove.

15. Z hľadiska sťažovateľom uplatnenej argumentácie, podľa ktorej jeho miera účasti na páchaní skutku vyvracia existenciu dôvodov väzby, ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia, pričom jeho úloha spočívala najmä v preskúmaní dôvodu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, či sťažovateľ bol do väzby vzatý pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku (II. ÚS 76/02) a či existencia skutočného verejného záujmu odôvodňuje nutnosť stíhať sťažovateľa (so zreteľom na prezumpciu nevinu) vo väzbe (výnimka), a nie na slobode (pravidlo). Ústavný súd svoju pozornosť sústreďuje aj na to, či napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je odôvodnené a či nenesie znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia namietaných základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 465/2011).

16. Z obsahu samotnej sťažnosti, ako aj z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd ako sťažnostný súd sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi uvedenými v odôvodnení rozhodnutia prvostupňového súdu. Ústavný súd v celom rozsahu súhlasí s teoreticko-právnymi úvahami najvyššieho súdu podporenými i judikatúrou ústavného súdu o tom, že rozhodovanie prvostupňového a druhostupňového súdu tvoria z významového hľadiska jeden celok a z neho je potrebné pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti vychádzať (III. ÚS 33/2021).

17. Najvyšší súd ďalej konštatuje, že formálne podmienky väzby boli splnené. V súvislosti s materiálnymi podmienkami väzby považuje dôvodnosť trestného stíhania u všetkých obvinených vrátane sťažovateľa za plne opodstatnenú, keďže zabezpečené dôkazy sú spôsobilé dostatočne odôvodniť existenciu podozrenia z konania, ktoré sa im kladú za vinu.

18. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia zistil, že z dosiaľ zabezpečovaného dôkazového materiálu mal sťažnostný súd ustálené podozrenie, že zločinecká skupina mala mať

štruktúrovaný charakter, t. j. hierarchické rozdelenie členov, v ktorej sťažovateľ mal pôsobiť ako osoba činná pre zločineckú skupinu, z čoho vyplýva „nižšie“ postavenie odlišné od 1. a 2. stupňa riadenia. Všetci členovia mali koordinovane a plánovite konať s cieľom páchania zločinov ekonomického charakteru a zabezpečenia si finančného prospechu z nich.

19. Práve charakter trestnej činnosti, ktorá mala byť páchaná hierarchickou štruktúrou zločineckej skupiny spolu s „vnútorným“ pravidlom skupiny, ktorého podstatou mala byť minimalizácia znalosti iných osôb o štruktúre skupiny, založil dôvodnú obavu z kolúzneho správania sa obvinených vrátane sťažovateľa. Najvyšší súd v napadnutom uznesení následne identifikuje celý rad podstatných argumentov odôvodňujúcich dôvodnú obavu z kolúzneho správania všetkých obvinených (napr. časť „výbavy“ skupiny potrebnej na falšovateľskú činnosť dosiaľ nebola zabezpečená a mohla by byť v prípade prepustenia členov skupiny odstránená z dosahu orgánov činných v trestnom konaní, zakrývanie trestnej činnosti účelovou manipuláciou a absenciou dokladov k podnikateľskej činnosti, zaistená komunikácia medzi obvinenými prostredníctvom šifrovaných aplikácií, napojenie niektorých obvinených na policajné zložky a získavanie informácií od nich a v prípade prepustenia dotknutých obvinených na slobodu by títo priamo alebo nepriamo mohli využiť svoje kontakty v Policajnom zbore v snahe ovplyvniť trestné konanie). Ústavný súd považuje tieto skutočnosti odôvodňujúce obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. b) za dostatočne konkretizované.

20. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa prednesenú pred všeobecnými súdmi, ako aj pred ústavným súdom, kde poukázal na to, že o štruktúre a činnosti ostatných obvinených nevedel nič a zároveň poprel aj ďalšie zapojenie do trestnej činnosti a kontakty s obvinenými, ústavný súd je toho názoru, že tento argument môže aj nemusí mať materiálny dopad na opodstatnenosť zásahu do osobnej slobody obvineného. Záver v tomto ohľade je determinovaný individuálnymi okolnosťami každej veci a v prejednávanom prípade tým, ako sa s týmto obhajobným argumentom vysporiadali všeobecné súdy. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že tak učinili dostatočne zrozumiteľne, rešpektujúc ústavné mantinely. Nad rámec toho vo všeobecnej rovine dodáva, že byť členom zločineckej skupiny znamená začlenenie do jej organizovanej štruktúry, pričom táto osoba nemusí poznať celý rozsah jej činnosti a všetkých jej členov. K začleneniu môže prísť aj počas existencie a fungovania tejto skupiny. Pre vznik členstva sa nevyžaduje formálne prijatie (*Burda, E., Čentěš, J., Kolesár, J., Záhora, J. a kol. Trestný zákon. Osobitná časť. Komentár. II. diel. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck. 2011*).

21. Ústavný súd sa taktiež nemôže stotožniť s argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v ústavnej sťažnosti, že jeho nepriama účasť na páchaní skutku vyvracia jeho kolúzne správanie. Na základe opodstatnených skutočností odôvodňujúcich dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) formulovaných v napadnutom uznesení ústavný súd konštatuje, že hierarchicky „nižšie“ postavenie sťažovateľa v zločineckej skupine samo osebe nevyvracia dôvodnú obavu z kolúzneho správania sťažovateľa. Ústavný súd v nadväznosti dodáva, že pri organizovanej forme trestnej činnosti je riziko kolúzie spravidla vyššie, no aj pri týchto vzťahoch je potrebné primerane aplikovať štandard ochrany ľudských práv (III. ÚS 33/2021).

22. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení vyjadril aj k ďalšej námietke sťažovateľa o nekonkrétnosti vymedzenia väzobného dôvodu, podľa ktorého v počiatočnom štádiu konania môžu byť niektoré úkony smerujúce k záverom o opodstatnenosti väzobného stíhania

všeobecnejšie, to však nemení nič na skutočnosti, že dôvodná obava z kolúzneho správania je prítomná a reálna, s čím sa ústavný súd stotožňuje.

23. Sťažovateľ sa nachádza aj v tzv. preventívnej väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, zmyslom ktorej je zaistiť osobu obvineného, u ktorej existuje dôvodná obava vyplývajúca z konkrétnych skutočností, že bude opakovať trestný čin, pre ktorý je stíhaný, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval, alebo ktorým hrozil. Preventívny väzobný dôvod u všetkých obvinených vrátane sťažovateľa je daný obavou z pokračovacieho konania najmä s poukazom na finančné objemy, ktoré mohli byť trestnou činnosťou získané, oficiálne príjmy obvinených, ktoré boli sporé a nepreukázateľné, a s poukazom na obavu z možného konania obvinených, ktorého cieľom by mohli byť ďalšie finančné príjmy. Najvyšší súd poukazuje na sklony obvinených k páchaniu trestnej činnosti, vychádzajúc z registra trestov, v ktorom má väčšina z nich vrátane sťažovateľa záznam(y), čo nepovažuje v súvislosti s možným naplnením väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku za zanedbateľné.

24. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že pri rozhodovaní o väzbe postačuje reálna hrozba, že obvinený bude konať tak, ako predpokladá už uvedený dôvod väzby, ak nebude vzatý do väzby. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby. Závery z odseku 12 tohto uznesenia sú aj na tento väzobný dôvod aplikovateľné primerane.

25. Ústavný súd sa nemôže stotožniť s argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v ústavnej sťažnosti, že nejde o dostatočne konkrétne skutočnosti opodstatňujúce obavu z možného pokračovania sťažovateľa v trestnej činnosti v prípade jeho prepustenia na slobodu. Uvedené skutočnosti, ktoré konajúce súdy prezentovali, okrem toho, že charakterizujú vyšetrovanú trestnú činnosť, implikujú v sebe aj osobnostný profil sťažovateľa (sklon k páchaniu trestnej činnosti), predstavujú konkrétne skutočnosti, na základe posúdenia ktorých možno vyhodnotiť riziko spojené s prepustením sťažovateľa na slobodu.

26. Napokon v súvislosti s poslednou sťažovateľovou námietkou, podľa ktorej v napadnutom uznesení absentuje dostatočné vymedzenie existencie, dôvodnosti, obsahu a obavy vo vzťahu k sťažovateľovi, ústavný súd konštatuje, že z obsahu napadnutého uznesenia sa prevažne posudzuje údajná zločinecká skupina ako celok, pričom sú dôvody väzby aj voči sťažovateľovi, formulované tak, že je možné ich považovať z ústavnoprávneho hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Napokon, z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že v momente vzatia do väzby je možné vzhľadom na organizovaný a skupinový charakter trestnej činnosti akceptovať aj spoločné odôvodnenie väzby všetkých obvinených (III. ÚS 220/04).

27. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, že všeobecné súdy sa adekvátne a preskúmateľným spôsobom vysporiadali s právne relevantnými argumentmi, ktoré súviseli s rozhodovaním o väzbe sťažovateľa. Uvedené odôvodnenie je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia jasne uviedol, v čom spočíva opodstatnenosť existencie väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Z jeho rozhodnutia vyplýva, že konal v medziach svojej právomoci v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Ústavný súd preto nemá žiadny dôvod na to, aby zasahoval do skutkových a právnych záverov najvyššieho súdu vyslovených v napadnutom uznesení.

28. Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a sťažovateľom označenými základnými právami neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí tejto sťažnosti na ďalšie konanie.

29. Pokiaľ ide o sťažovateľom formulovanú námietku porušenia čl. 5 ods. 4 dohovoru, ústavný súd uvádza, že procesné garancie súdnej kontroly väzby v počiatočnom štádiu väzobného rozhodovania (rozhodovanie o vzatí do väzby) poskytuje čl. 5 ods. 3 dohovoru, nie čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorý je aplikovateľný v rámci následných štádií rozhodovania o väzbe (rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby, o predĺžení väzby, o ponechaní vo väzbe). Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom najvyššieho súdu v rámci väzobného konania (rozhodovanie o vzatí do väzby) a obsahom už označeného článku dohovoru boli sťažovateľom formulované námietky porušenia článku dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu posúdené ako zjavne neopodstatnené.

30. Po preskúmaní predmetnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa konštatuje ústavný súd jej zjavnú neopodstatnenosť, v dôsledku čoho odmieta ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

31. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 28. apríla 2022

Miloš Maďar
predseda senátu